

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 48/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. S. – S., H., zastúpeného advokátom JUDr. L. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 190/2005 z 10. októbra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. – S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2007 doručená sťažnosť J. S. – S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Cob 190/2005 z 10. októbra 2006 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

V úvode svojej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na prvostupňový rozsudok sp. zn. PN - 6 Cb 14/99 z 1. júna 2005, ktorým Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) zamietol jeho žalobu o zaplatenie 177 111 Sk s prísl. smerujúcu proti výrobnému družstvu T. v P. (ďalej len „žalovaný“) a uložil mu povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

Právne posúdenie predmetnej veci spočívalo podľa sťažovateľa v týchto záveroch:

„Účastníci konania dňa 05. 03. 1998 uzavreli kúpnu zmluvu, ktorú bolo možné zmeniť iba písomnou formou. Napriek tomu účastníci ju menili viackrát. Došlo k zmene nielen predmetu zmluvy, ale aj k zmene termínu plnenia. Právne úkony, ktoré boli urobené za účelom zmeny kúpnej zmluvy zo dňa 05. 03. 1998 sú pre nedostatok ich formy absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

Reklamácia väd tovaru urobená sťažovateľom je tiež absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko odporuje ustanoveniu § 37 Občianskeho zákonníka.

Sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že bez zbytočného odkladu oznámil žalovanému vady tovaru a aké nároky si uplatnil voči žalovanému z oznámených väd. Taktiež nepreukázal, že došlo k zmene v predmete zmluvy.“

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ argumentoval tým, že absolútna neplatnosť právnych úkonov, ktoré smerovali k zmene kúpnej zmluvy z 5. marca 1998, nemá žiaden vplyv na jeho nároky z väd tovaru. Poukázal na to, že žalovaný dodal sťažovateľovi iný tovar, ako určuje zmluva, a preto už z tejto skutočnosti vyplýva, že žalovaný poskytol sťažovateľovi vadné plnenie. Ďalej sťažovateľ vyslovil názor, že *„Právny záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého reklamácia sťažovateľa je absolútne neplatným právnym úkonom, nemá žiadny základ vo vykonanom dokazovaní. Obsah reklamácie sťažovateľa nebol predmetom dokazovania. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, či reklamácia sťažovateľa bola urobená*

zákonným postupom alebo nie. Z konania žalovaného (uznanie záväzku odstrániť vady tovaru opravou a čiastočné odstránenie vád tovaru) a z jeho prejavov v konaní je zrejmé, že reklamácia sťažovateľa bola dostatočne určitá a zrozumiteľná“.

Sťažovateľ považuje za nesprávny názor okresného súdu, „podľa ktorého sťažovateľ mal preukázať, že bez zbytočného odkladu oznámil žalovanému vady tovaru a aké nároky si uplatnil voči žalovanému z oznámených vád“, a pripisuje podstatný význam tomu, že „Žalovaný uznal svoj záväzok odstrániť vady opravou aj podľa ustanovenia § 323 ods. 1, aj podľa ustanovenia § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Pretože uznanie záväzku je vyvrátiteľnou domnienkou, žalovaný mal preukázať, že mu nevznikol záväzok odstrániť vady. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Nepreukázal a ani netvrdil, že sťažovateľ nereklamoval vady dostatočným spôsobom a neuplatnil si konkrétny nárok z vád tovaru. Naopak, žalovaný tvrdil iba to, že vady tovaru, ktoré u neho sťažovateľ reklamoval, odstránil“.

Krajský súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 21 Cob 190/2005 z 10. októbra 2006 odvolaním sťažovateľa napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil. Z odôvodnenia namietaného rozsudku sťažovateľ upriamuje pozornosť na tú jeho časť, v ktorej sa uvádza: *«Z obsahu záznamu zo dňa 1. 4. 1998 podpísaného oboma účastníkmi možno síce vyvodzovať, že žalobca vady diela reklamoval a uplatnil si nárok na ich odstránenie opravou, nie je však možné z neho určiť presnejší charakter reklamovaných vád, ani rozsah reklamácie z hľadiska počtu reklamovaných dosiek. Logicky reklamované mohli byť iba vady do 1. 4. 1998 dodaných dosiek, pričom z ich vád sa žalovaný zaviazal odstrániť iba také, „ktoré bude možné odstrániť na stavbe“. Tvrdenie žalovaného o splnení tohto jeho záväzku nebolo dokazovaním vyvrátené, jeho nesplnenie nemožno vyvodzovať zo žiadnej zo svedeckých výpovedí, ani z predložených listinných dôkazov. Iné uplatnenie nárokov z vád žalobca v konaní nepreukázal a pokiaľ sám potvrdil čiastočné odstránenie vád žalovaným, opätovne nekonkretizoval a nepreukázal, či aj vady odstrániteľné na stavbe boli opravené iba čiastočne alebo neodstránené zostali iba vady, ktoré na stavbe nebolo možné odstrániť (...). Za takejto dôkaznej situácie (...) nekvalifikovanosť uplatnenia nárokov z vád*

diela neumožnila súdu urobiť záver o naplnení zákonných podmienok pre vznik nároku žalobcu na odstúpenie od zmluvy.»

Krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal, že odstúpil od kúpnej zmluvy z 5. marca 1998, a vykonanie takého právneho úkonu nevyplýva jednoznačne ani z listu sťažovateľa z 30. apríla 1998.

Sťažovateľ zastáva názor, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv, a zdôrazňuje, že *„Procesnoprávnymi predpismi, ktoré vymedzujú stanovený postup pri poskytovaní súdnej ochrany, sú viazaní nielen účastníci súdneho konania, ale aj všeobecnú súdy. Aplikácia hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov všeobecnými súdmi, prípadne ich výklad, ako predpoklad zákonnosti rozhodnutí všeobecných súdov, musí byť preto vždy v zhode s ústavnými princípmi“.*

Podľa sťažovateľa je stanovisko krajského súdu v namietanom rozsudku založené na tom, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, t. j. nepreukázal, že vady reklamoval riadne a včas a že žalovaný vady neodstránil *„popretím zmyslu a účelu ustanovení § 323 ods. 1 a ods. 2 a § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka a § 133 Občianskeho súdneho poriadku“.*

V zmysle označených ustanovení Obchodného zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku *„dôsledkom uznania záväzku je presun dôkaznej povinnosti z veriteľa na dlžníka“.* Sťažovateľ ďalej argumentuje názorom, že *„V prípade platného uznania záväzku nie je možné urobiť záver, že oprávnený veriteľ neunesol ohľadne skutočnosti, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, dôkazné bremeno, a to ani vtedy, ak dlžník popiera takú skutočnosť negatívnym tvrdením. Pozitívne riešenie otázky, či účastník konania uniesol dôkazné bremeno alebo nie, nemôže byť založené na púhom popretí skutočnosti, o existencii ktorej platí vyvrátiteľná právna domnienka“.*

Na základe vykonaných dôkazov sťažovateľ považuje za preukázané, že *„Sťažovateľ oznámil žalovanému vady dodaného tovaru a požadoval odstránenie väd opravou“.*

V nadväznosti na to sťažovateľ uzavrel, že *„Žalovanému vznikol záväzok odstrániť reklamované vady a žalovaný tento svoj záväzok uznal písomne“*.

Z toho, že žalovaný čiastočne splnil svoj záväzok odstrániť vady opravou, podľa sťažovateľa vyplýva, že uznal svoj záväzok odstrániť vady tovaru opravou aj podľa § 323 ods. 1, aj podľa ustanovenia § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka.

Pokiaľ žalovaný v konaní nepreukázal, že mu nevznikol záväzok odstrániť vady opravou, neunesol tým podľa sťažovateľa dôkazné bremeno.

Sťažovateľ vyslovuje názor, že z dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom *„jednoznačne vyplýva, že vady vôbec neboli odstránené“*.

V nadväznosti na to sťažovateľ tvrdí, že závery krajského súdu o neunesení dôkazného bremena o tom, že žalovaný svoj záväzok odstrániť vady nesplnil, nemajú akýkoľvek skutkový základ a sú svojvoľné a arbitrárne.

Sťažovateľ dáva do pozornosti skutočnosť, že prvostupňový rozsudok neobsahuje žiadne skutkové zistenie pokiaľ ide o odstránenie väd žalovaným, a keďže krajský súd nevykonal žiadny dôkaz, *„nemohol prehodnotiť dôkazy vykonané súdom prvého stupňa a vyvodit' z nich záver, že sťažovateľ neodniesol (správne má byť neunesol, pozn.) dôkazné bremeno o tom, či žalovaný odstránil a v akom rozsahu vady“*.

Názor krajského súdu, že list sťažovateľa z 30. apríla 1998 nemožno považovať za odstúpenie od zmluvy, je podľa sťažovateľa popretím zmyslu všeobecného pravidla, podľa ktorého právne úkony treba posudzovať podľa ich obsahu, a nie podľa ich označenia, a tiež popretím ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti a jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva J. S. J. S. – S., H., (...) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. 10. 2006 sp. zn. 21 Cob/190/2005-215 boli porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. 10. 2006 sp. zn. 21 Cob/190/2005-215 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľova na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti ešte pred jej predbežným prerokovaním vyjadril krajský súd, a to podaním sp. zn. Spr 755/07 doručeným ústavnému súdu 28. decembra 2007, v ktorom okrem iného uviedol: *„sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza rovnako nekonkrétne tvrdenia ako v spochybnovanom súdnom konaní, z ktorého nebolo možné zistiť, v akom rozsahu dielo reklamoval, v akom rozsahu bolo uskutočnené vadné plnenie, aké vady žalovaný prípadne odstránil, ako i iné pre posúdenie nároku rozhodné okolnosti, pretože niektoré jeho tvrdenia si navzájom odporujú. Sťažovateľ tvrdil, že žalovaný vôbec neodstránil vady plnenia, v rozpore s čím je tvrdenie o uznaní záväzku čiastočným odstránením väd. Uvedené skutočnosti v konečnom dôsledku mali za následok jeho procesný neúspech. Sťažovateľ v konaniach nepreukázal odstúpenie od zmluvy, ktoré nie je možné stotožňovať so žiadosťou o vrátenie zálohy, zaplatenie nákladov a prevzatie parapetov, pretože vznik nároku na vrátenie navzájom si poskytnutých plnení je až následkom právneho úkonu odstúpenia od zmluvy.*

Tvrdenie sťažovateľa o extrémne nesprávnej interpretácii vyjadrenia v súvislosti s konštatovaním odvolacieho súdu o nepreukázaní porušenia zmluvy podstatným spôsobom z dôvodu, že od zmluvy odstúpil podľa § 436 ods. 2 Obchodného zákonníka pre neodstránenie väd je zjavne nedôvodné, pretože uvedené ustanovenie predpokladá neodstránenie práve väd, ktoré predstavujú porušenie zmluvy podstatným spôsobom.“

V závere svojho stanoviska vyjadril krajský súd presvedčenie, že *„pre sťažovateľa nepriaznivý výsledok konania nie je následkom svojvôle súdu pri posudzovaní podmienok vzniku uplatneného nároku, ale následkom objektívneho zhodnotenia zvládnutia dôkazného*

bremena, ktorým bol sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu v konaní zaťaženy, čo je v rozpore s jeho názorom uvedeným v sťažnosti“.

Vzhľadom na to považuje krajský súd namietané rozhodnutie za správne.

K citovanému vyjadreniu krajského súdu zaujal stanovisko sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podaní doručenom ústavnému súdu 31. januára 2008, v ktorom vyjadril názor, že predmetné vyjadrenie neobsahuje žiadne také tvrdenie, ktoré by mohlo spochybníť alebo vyvrátiť opodstatnenosť jeho sťažnosti. Zároveň zhrnul podstatné skutočnosti, na ktoré poukázal vo svojej sťažnosti, na základe čoho dospel k záveru, že *„Práve žalovaný bol ten, ktorý v konaní pred všeobecnými súdmi neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný nepreukázal, ba ani netvrdil, že sťažovateľ nereklamoval vady dostatočným spôsobom a neuplatnil si konkrétny nárok z vád tovaru.*

Naopak, žalovaný tvrdil iba to, že vady tovaru, ktoré u neho žalobca reklamoval, odstránil. Už aj z tohto samotného tvrdenia žalovaného plynie, že mu vznikol záväzok odstrániť vady“.

Sťažovateľ považuje za preukázané, že žalovaný neodstránil každú vadu, v dôsledku čoho je názor krajského súdu, že *„sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o tom, že žalovaný svoj záväzok odstrániť vady nesplnil, (...) bez akéhokoľvek skutkového základu a je svojvoľný a arbitrárny“.* V súvislosti s týmto názorom sťažovateľ uviedol, že *«Pri spísaní sťažnosti (...) zo dňa 12. 02. 2007 došlo k zrejmemu pochybeniu. Prvá veta predposledného odseku na strane 8 správne znie: „Z dôkazov, ktoré vykonal súd prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že nebola odstránená každá vada.“»*

V záverečnej časti svojho stanoviska sa sťažovateľ opätovne vracia k jeho listu z 30. apríla 1998 a tvrdí, že z neho jednoznačne vyplýva, že je písomným prejavom jeho vôle smerujúcim k vyvolaniu právnych následkov odstúpenia od zmluvy. Ak krajský súd dospel k opačnému názoru, nijako to vo svojom rozsudku neodôvodnil. Nepostačuje, ak všeobecný súd ku konkrétnej otázke vysloví iba právny záver, ale treba uviesť aj to, na základe čoho k takémuto záveru dospel.

Napokon sťažovateľ polemizuje s názorom krajského súdu, že ustanovenie § 436 ods. 2 Obchodného zákonníka predpokladá neodstránenie práve väd, ktoré predstavujú porušenie zmluvy podstatným spôsobom, a tvrdí, že toto ustanovenie sa aplikuje v prípade akéhokoľvek neodstránenia väd.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím (postupom) orgánu štátu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Právo na prístup k súdnej ochrane nemá absolútnu povahu. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane a k súdu ako k orgánu verejnej moci, ktorý vykonáva súdnu moc podľa čl. 142 ústavy. Právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania. Ak fyzická osoba (alebo právnická osoba) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 251/03) právo na súdnu ochranu sa však nestotožňuje s procesným úspechom.

Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu, avšak len z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavnoprocenými zásadami upravenými v ústave a či právne názory v ňom vyslovené sú ústavne konformné alebo či naopak ich uplatnenie predstavuje zásah orgánu verejnej moci, ktorým boli porušené niektoré zo základných práv alebo slobôd. Ústavnému súdu neprislúcha výklad iných než ústavných zákonov, napríklad ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ani ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Ústavný súd musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny)

alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia a omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj právny názor (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06), že ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké procesné závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Ústavný súd teda neposudzoval zákonnosť namietaného rozhodnutia, pretože to prislúcha iba všeobecným súdom v konaní o riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že namietané rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 21 Cob 190/2005 z 10. októbra 2006 bolo vydané v konaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. PN - 6 Cb/14/1999 z 1. júna 2005, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh sťažovateľa na zaplatenie 177 111 Sk s prísl.

Krajský súd ako súd odvolací v zmysle § 214 ods. 1 OSP po preskúmaní veci v celom rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP, keď po vyhodnotení právnej situácie predovšetkým konštatoval, že: *„Za takejto dôkaznej situácie, odhliadnuc už od skutočnosti, že v konaní neboli preukázané okolnosti svedčiace o porušení zmluvy zo strany žalovaného podstatným spôsobom (§ 345 Obch. zák.), nekvalifikovanosť uplatnenia nárokov z väd diela neumožnila súdu urobiť záver o naplnení zákonných podmienok pre vznik nároku žalobcu na odstúpenie od zmluvy, keď navyše žalobca tvrdenie o jeho odstúpení od zmluvy po prvýkrát uviedol*

v konaní až na pojednávaní dňa 27. 5. 2005 a vykonanie takéhoto právneho úkonu jednoznačne z listu žalovanému zo dňa 30. 4. 1998 (Vec: vrátenie zálohy, zaplatenie nákladov a prevzatie parapetov) ani nevyplýva.“

Krajský súd svoje rozhodnutie síce stručne, ale napriek tomu dostačujúcim spôsobom odôvodnil. V tomto rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti sporu, odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia sporu, ako aj rozhodnutie o trovách odvolacieho konania.

Ústavný súd, ako už bolo uvedené, je oprávnený a povinný posúdiť iba prípadnú neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až 48 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosesné princípy (II. ÚS 54/02).

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 22/05).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené mohol z ústavnoprávneho hľadiska posudzovať v okolnostiach daného prípadu iba to, či právne závery krajského súdu sú výsledkom aplikácie a interpretácie platných právnych predpisov, či nie sú zjavne v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a či skutkové zistenia nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

Ústavný súd nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že krajský súd svoj názor, že list sťažovateľa z 30. apríla 1998 nemožno považovať za odstúpenie od zmluvy, vo svojom rozsudku nijako neodôvodnil. V súvislosti s tým ústavný súd poukazuje aj na nie

nepodstatný argument uvedený v namietanom rozsudku, a to, že sťažovateľ tvrdenie o odstúpení od zmluvy po prvýkrát uviedol až v konaní na pojednávaní uskutočnenom 27. mája 2005 (čo sťažovateľ v sťažnosti nevyvracia). Záver krajského súdu, že vykonanie tohto právneho úkonu (odstúpenie od zmluvy), ktorým sa sťažovateľ domáha vrátenia zálohy, zaplataenia nákladov a prevzatia parapetov, z uvedeného listu sťažovateľa nijako nevyplýva, vychádza podľa názoru ústavného súdu z obsahu predmetného listu a nemožno ho považovať za extrémne nesúladný s vykonanými skutkovými zisteniami.

Rovnako tak ústavný súd nepovažuje na rozdiel od sťažovateľa za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený ani názor krajského súdu, že ustanovenie § 436 ods. 2 Obchodného zákonníka predpokladá neodstránenie práve väd, ktoré predstavujú porušenie zmluvy podstatným spôsobom (pozri napr. Suchoža a kolektív Obchodný zákonník a súvisiace predpisy, Eurounion 2007, str. 696).

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu s prihliadnutím na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa je pritom podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa zaoberal námietkami sťažovateľa. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti na rozdiel od sťažovateľa nezistil, že taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru, teda v sťažnosti uvedené skutočnosti, neumožnili ústavnému súdu dospieť k záveru o možnom porušení sťažovateľom označených práv.

Medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v sťažnosti, nemožno podľa názoru ústavného súdu zistiť taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybníť právne závery krajského súdu o existencii a relevantnosti dôvodov, na základe ktorých potvrdil rozsudok okresného súdu, alebo ktoré by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, napáda v okolnostiach daného prípadu vecnú nesprávnosť, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. O svojvôli pri výklade

a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 156/04). Podľa názoru ústavného súdu posúdenie nároku uplatneného sťažovateľom odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu takým rozhodnutím krajského súdu, ktorý zjavne nie je v príčinnej súvislosti so žiadnym porušovaním jeho označených práv. Sťažovateľ bol v predmetnom spore žalobcom, krajský súd v jeho veci na základe jeho odvolania konal a rozhodol, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať. Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, na jeho základe rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

Preto je podľa názoru ústavného súdu sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach podliehajúcich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Preto nemôže nahrádzať postupy a rozhodnutia všeobecných súdov spôsobom, akým to požaduje sťažovateľ, a tak preberať na seba ústavnú zodpovednosť všeobecných súdov za ochranu zákonnosti podľa § 1 OSP, ak sa táto ochrana poskytla bez porušenia ústavnoprocených princípov ustanovených v čl. 46 až 48 ústavy, ustálený výklad ktorých vyplýva zo stabilnej judikatúry ústavného súdu.

Ústavný súd nie je taktiež zásadne oprávnený ani povinný opätovne sa venovať námietkam, ktoré sťažovateľ uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ak boli prerokované a tieto súdy o nich rozhodli.

Vzhľadom na to ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predloženého rozhodnutia krajského súdu, z jeho právnych východísk a záverov, a konštatujúc, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné

so sťažovateľom označenými právami, odmietol sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti krajskému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, bolo už rozhodovanie o ďalších jeho uplatnených nárokoch bezpredmetné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008